

บทความเกี่ยวกับละครเกาหลี

พระเอกกับความรัก : มินจุงโฮ ใน แดจังกึม

“แดจังกึม” หมายถึงจังกึมผู้ยิ่งใหญ่ เป็นราชินีนามที่จังกึมได้รับพระราชทานจากพระเจ้าซุนจง (1506-1544) แห่งราชวงศ์โชซอน ในฐานะเป็นแพทย์หลวงหญิงประจำพระองค์คนแรกในประวัติศาสตร์เกาหลี

แดจังกึม เป็นนวนิยายและภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ที่ผู้แต่งนวนิยายและผู้เขียนบทภาพยนตร์ ได้ใช้จินตนาการเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ที่สร้างตัวละครสะท้อนภาพชีวิตนางในวังหลวงผู้ใช้ชีวิตเกลือกกลิ้งอยู่ในนาฏกรรมแห่งการแย่งชิงชิงตำแหน่งระหว่างหมู่ขุนนางและข้าราชการใกล้ชิดพระราชาและเหล่าเชื้อพระวงศ์

เล่าเรื่องชีวิตของเด็กหญิงกำพร้าที่ทั้งพ่อและแม่ต้องจบชีวิตลงอย่างอนาถ แม้ได้ฝากจดหมายมอบภารกิจอันหนักอึ้งแก่เด็กหญิงจังกึม ผู้มุ่งมั่นที่จะชีวิตเข้าสู่วังหลวง “เพื่อเป็นเกียรติอันปดชั่วของแม่” และต่อมาเพื่อ “ล้างมลทินให้แก่อาจารย์” ผู้ถูกใส่ร้ายจนต้องเสียชีวิตไปอีกคนหนึ่ง

แต่ประเด็นที่น่าสนใจที่สุดของภาพยนตร์ชุดนี้ มิใช่เรื่องกรรมวิธีการปรุงอาหารอันประณีตหรือความเกี่ยวข้องกับสมุนไพรหรือการแพทย์โบราณเท่านั้น

แต่เป็นความหมายกล้า จินตนาการ ภาพความรักของมินจุงโฮ พระเอกหนุ่มรูปงาม ขุนนางบัณฑิต ผู้มอบความรักอันเต็มเปี่ยมให้แก่แดจังกึม

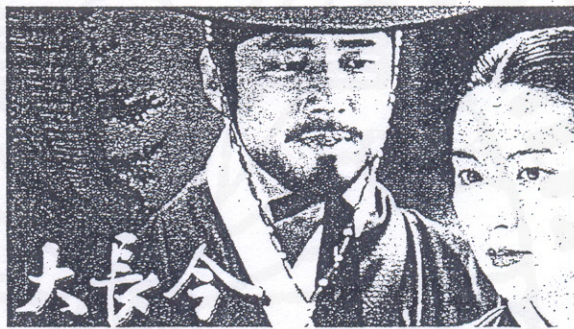
ในท่ามกลางหยาบเขี้ยวในมกระห่มชีวิตของนาง มีแดจังกึมผู้ไม่ยอมแพ้ใคร ไม่เคยสิ้นคิดในความรักอันมั่นคง อยู่กับเธอให้ เป็นหลักยึดทางอารมณ์ความรู้สึกและเป็นสิ่งที่ในยามคับขันอันตรธาน หากไร้ซึ่งมินจุงโฮ ก็ย่อมไม่อาจมีแดจังกึมได้

ต้องขอคารวะผู้เขียนบทภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดกลิ่นอายให้มินจุงโฮ ขุนนางบัณฑิตผู้ร่าเรียน เป็นคนนอกในคตินิยมแบบซุนจู ผู้สอนจางฮวันได้ตั้งแต่อายุ 15 มานั่ง “เล็คเชอร์” พระราชทานด้วยวิธแสดงความรักต่อผู้หญิง เหตุการณ์นี้ตามเรื่องเกิดขึ้นในวังหลวงแห่งราชวงศ์โชซอน ตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16

ทุกคนที่ได้ชมภาพยนตร์ แดจังกึม ทราบดีว่า มินจุงโฮได้เสียสละมากมายเพียงใดแด่แดจังกึม มินจุงโฮเฝ้าติดตามตามจังกึมไปอยู่ทุกที่ เป็นคนนอกในคตินิยมแบบซุนจู ผู้สอนจางฮวันได้ตั้งแต่อายุ 15 มานั่ง “เล็คเชอร์” พระราชทานด้วยวิธแสดงความรักต่อผู้หญิง เหตุการณ์นี้ตามเรื่องเกิดขึ้นในวังหลวงแห่งราชวงศ์โชซอน ตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16

ในภาวะเช่น ในเวลาที่จังกึมหมดสติตายอย่างยากที่สุดในชีวิต มินจุงโฮได้ให้คำสัญญาว่า “ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งวัน หนึ่งปี สิบปี หรือสิบปี” ก็จะไม่ยอมอยู่เคียงข้างจังกึมเสมอ

มินจุงโฮกล้าละเมิดพระบัญชาไปเซดไรศระบาทเพื่อตามหาจังกึม ยอมลาออกจากราชการทันทีเมื่อจังกึมมาขอให้พาดิน แม้เมื่อเจ้า

นายผู้มีความดีอย่างสูงนางฝ่ายซ้ายตามตัวกลับวังด้วยตนเอง มินจุงโฮก็ยิ่ง พร้อม ที่จะหาจังกึมหนีต่อไป

เมื่อเมสสิไม่มั่นใจในความสามารถของจังกึมที่จะถวายการรักษาพระราชาเมื่อพระเนตรบอด มินจุงโฮก็ยอมเอาชีวิตเข้าเป็นประกันเพื่อโน้มน้าวเมสสิให้โอกาสจังกึมถวายการรักษาพระราชา

มินจุงโฮเป็นผู้ไม่ยอมแพ้พระราชาตอนกลางดึกก่อนพระราชาตัดสินพระทัยแต่งตั้งจังกึมเป็นแดจังกึม โดยเล่าความเป็นมาของความรู้สึกของตนที่ผูกพันกับจังกึมมานาน ทูลพระราชาว่า “สำหรับกระหม่อม ผู้หญิงคนมีความสำคัญที่สุด

มินจุงโฮขอร้องให้พระราชา รัก จังกึม ด้วยการให้นางได้ใช้ความสามารถของนางเองเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตต่อไป และขอให้พระราชทานแต่งตั้งนางเป็นแพทย์หลวงหญิงประจำพระองค์ เพื่อเป็น “ประวัติศาสตร์แห่งเมืองโชซอน”

ส่วนโทษทัณฑ์ที่จะต้องเผชิญเพราะทำให้ขุนนางไม่พอใจจำนวนมาก และที่สำคัญเพราะในฐานะขุนนาง ไม่อาจ “รักผู้หญิงคนเดียวกับพระราชาได้” นั้น มินจุงโฮก็ยินดีรับโทษประหารโดยไม่โทษใคร

กลางดึกคืนนั้น พระราชาก็ทรงตัดสินพระทัยแต่งตั้งหมอยักษ์จังกึมเป็นแพทย์หลวงหญิงประจำพระองค์ มีราชทินนามว่า “แดจังกึม”

ปกติแล้ว ภาพพระเอกในภาพยนตร์จะมีคุณสมบัติหลัก 4 ข้อ คือ เก่งสามารถหล่อ ตี มีเสน่ห์ แต่การให้คำคุณสมบัตินี้แต่ละข้อก็แตกต่างกันไปตามเนื้อเรื่องและยุคสมัย

เจมส์ บอนด์ เป็นสายลับ ต้องเก่งในการกระทำลายศรัทธา เป็นเล่ห์เหลี่ยม

แม็กโกเวอร์ เป็นนักสืบ พระเอกใช้ความรู้ทางเคมี ไม่เคยใช้เป็นอาวุธ ไม่เคยเห็นว่ามีคู่รัก

เจ็ค โรอัน เป็นซีไอเอ ฝ่ายวิเคราะห์ข้อมูล รักรบควรว อินดี้ นำ โจนส์ เป็นนักผจญ

ภัยที่ใช้ทุกอย่างเพื่อรอดพ้นสถานการณ์ล่อแหลม

อีธาน ฮันท์ เป็นพระเอกผู้ใช้ไหวพริบปฏิบัติพันธกิจอันตรายเหลือเชื่อ (Mission Impossible)

แต่จะมีพระเอกคนใดเล่าที่เสียสละโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ชีตเงินค่าจ้างนายขุนนางผู้มีความดี ละเมิดพระบัญชาของพระราชแห่งแคว้น เอาชีวิตเข้าแลกเพื่อ “วิชาชีพ” ของนางเอก ทั้งหมดนี้ มีสิ่งหนึ่งที่ปกติพระเอกจะเสียสละเพื่อนางเอก

พระเอกมีหน้าที่เก่งในการรบ มีอาวุธพิเศษ คุ้มภัย ต่อสู้กับมังกร หรือศัตรูผู้ทรงพลังโตดร้าย เมื่อชนะศัตรูแล้ว จึงจะ “ได้” นางเอก ผู้จะรอคอยให้พระเอกผู้มีความดีมาตัวขึ้นม้า แล้ววิ่งไปในทุ่งไพรอย่างสง่างาม

มินจุงโฮเป็นตัวแทนภาพพระเอกแบบใหม่ที่มีความรักอันมั่นคง อยู่กับเธอเป็นเครื่องนิยามความเป็นพระเอกที่สำคัญที่สุด มินจุงโฮเป็นภาพที่น่าทึ่ง ที่ถ่ายทอดจินตนาการของชายหนุ่มหญิงสาวในศตวรรษที่ 21 นี้ว่า ผู้ชายควรรักและควรแสดงความรักต่อผู้หญิงอย่างไร

จากที่มินจุงโฮกราบทูล “เล็คเชอร์” พระราชานั้น เป็นฉากเดียวในภาพยนตร์ที่พระราชานั่ง “ฟัง” ขุนนางอยู่เกือบ 10 นาที โดยมิได้ทรงออกคำสั่งใดๆ

ภาพความรักของมินจุงโฮ น่าจะเป็นต้นแบบความรักที่ตอบสนองความฝันของผู้หญิงสมัยใหม่จำนวนมากที่มีความไม่มั่นคงของตนเอง มีความต้องการของตนเอง มีเป้าหมายของตนเอง และต้องการผู้เกื้อหนุนผู้เปี่ยมด้วยความรักมั่นคง อยู่กับเธอ ไม่วันไหน

ภาพความรักของมินจุงโฮ เป็นข้อเสนอเชิงจินตนาการที่ท้าทายให้สานต่อในใจของผู้ชมทุกคน น่าสนใจว่าชายไทยผู้ชื่นชมกับภาพพระเอกอย่างขุนแผนจะตอบรับกับภาพพระเอกอย่างมินจุงโฮ ได้หรือไม่อย่างไร

แดจังกึม..อาหารชาววัง!

เค็มเลย แต่ของคนไทยจะมีรสชาติแบบ 3 รส คือ เปรี้ยว-หวาน-เค็ม อยู่ในอาหารจานเดียว

เป็นความแตกต่างที่ลงตัว เพราะเรามีวิเศษเครื่องปรุงใกล้เคียงกันมาก ใช้พริกแบบเดียวกัน หอม กระเทียม ซอสปรุงรสอะไรพวกนี้ก็จะใช้แบบเดียวกัน จะแตกต่างกันที่กรรมวิธีการปรุงเท่านั้น

0 0 0

พูดถึงวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของคนเอเชีย เจ้าของร้านบอกว่า คนเกาหลีกับคนไทยมีวัฒนธรรมการรับประทานอาหารเหมือนกันคือ ชอบทานข้าวกับครอบครัวในวันหยุดศุกร์-เสาร์-

อาทิตย์ แต่จะต่างกับในเรื่องพฤติกรรม การบริโภค คือคนไทยนิยมเลือกอาหารจากเมนูที่หลากหลาย ไม่เหมือนคนเกาหลี นิยมรับประทานเพียง 3-4 รายการ ทางร้านจึงสนองความต้องการนี้ด้วยเมนูเด็ดประจำร้าน

นั่นคือ ข้าวยา (โคลสดบีบิบาบ) ทำจากผัก 5 ชนิด และข้าวผสมกับซอสเกาหลี ซึ่งจะได้อรรถรสอาหารจากผัก ทำให้สุขภาพดี เสริมกับซอสไก่ตุ๋นโสม (ซิมเกิลทัง) ที่ใช้เวลาต้มและเคี่ยวนานๆ รับประทานแล้วจะทำให้ร่างกายแข็งแรง ที่ประเทศเกาหลีในช่วงฤดูร้อนจะนิยมรับประทานน้ำซุปร่วมกับทุกครอบครัว

นอกจากนี้ ยังมีอาหารพื้นบ้านที่คนเกาหลีเกือบทุกครอบครัวต้องรับประทาน

นั่นคือ แกงส้มกิมจิ (กิมจิจีเกะ) จะมีรสชาติคล้ายแกงส้มคนไทย เผ็ด เปรี้ยว หรือจะเป็นแกงทอดหลายไส้เต้าหู้แผ่น (อเดจินจีเกะ) ก็อร่อยไม่แพ้กัน ส่วนอาหารประเภทย่างๆ ก็จะมีซีโครงเนื้อหมัก (โซคัลนี) นิยมทานในช่วงฤดูร้อน เสริมคู่กับเหล้าซูจู (เหล้าเกาหลี) และน้ำโสมเกาหลี (อินชางอะ) ที่สำคัญ ในการรับประทานอาหารเกาหลี จะมีกับข้าว (lunch set) และกิมจิ (side dish) ไว้บริการเต็มพริตตลอด

"อาหารของที่ร้านจะมีรสชาติเป็นเกาหลีแท้ๆ เพราะพ่อครัวเป็นคนเกาหลีที่มีฝีมือในการทำอาหารมา 10 กว่าปี ของที่ใช้ก็จะเน้นความสด สะอาด เครื่องปรุงรสทุกอย่างสั่งตรงมาจากเกาหลี ซอส ซาม

ตะเกียบ ก็ใช้ของเกาหลี คือเราอยากให้ไทยได้สัมผัสรสชาติอาหารเกาหลีจากเกาหลีจริงๆ บางครั้งก็ลองมีเจ้าครัวเอง เพราะเป็นคนชอบทำอาหาร มีเวลาร่างเอยากทำให้ลูกค้าทาน"

เธอย้ำว่า คุณสมบัติของแม่ครัวที่ดีต้องสะอาด ของที่ใช้ทุกอย่างต้องสด มีคุณภาพ เวลาปรุงอาหารต้องใส่ใจ ประณีต เปรียบเสมือนลูกค้าคือคนในครอบครัว อยากให้เขาได้รับประทานอาหารที่อร่อย และมีคุณภาพ อยากให้คนไทยชื่นชอบอาหารเกาหลี เพราะเราเป็นคนเอเชียเหมือนกัน มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน

และนี่คือผลงาน "แดจังกึม" ที่เวอร์

สัมภาษณ์ สด สดคำตา

★ รายงานพิเศษ
กฤษฎา กฤษฎา

ก่าจะถึงฝัน 'เรน'

เกาะกระแสดิตถ์เทวณกับหนุ่มเรนที่ กำลังจะมีคอนเสิร์ตในบ้านเรา คนแรกๆที่เข้ามาทำมิวสิกของตัวเอง บางคนมีชีวิตแสนธรรมดาเรียบง่าย แต่บางคน โด่งดังโลกทั้งใบก็จริง ดิฉันเลยอยากมาเจอตัว เรนที่เป็นอีกคนหนึ่งในฐานะนักร้องเอเชีย ที่ต้องถูกบันทึกในโลกความบันเทิงยุคนี้ จะมี คนสักกี่คน? ด้วยวัยหนุ่มแน่นๆ ที่ผ่านความ ผันผวนอีกชีวิตโลก ในยุคนี้อาจไม่ใช่เรื่องยาก กับเวทีสำคัญให้ประลอง ไม่ว่าจะเป็น อะคา เดมิ แฟนตาเซีย หรือ เดอะสตาร์ ค้นฟ้าคว้าดาว และอีกหลายๆ เวทีได้ของเร็กซ์ก็ต่างๆ ที่จะ เลือกผู้คนที่น่าประทับใจที่สุดมาให้ดูก็จริงอยู่ ยอด

ยอดชีวิตที่ทำให้กระแสดิตถ์เทวณคนแรกของอเมริกาออกมาไปทั่วโลก ในยุคนี้เริ่มอ่อนล้า ถึงเวลาเอเธนจากบทเพลงมากมายมาเป็น ผู้นำหน้าเวทีโลกก็อาจเป็นไปได้ กระแส ดิตถ์เทวณก็จะเริ่มแผ่วลงไปเรื่อยๆ ได้หรือไม่ ดูก็ยังไม่ถึงขั้นยากเกินไป

เพียงสัปดาห์เดียวที่เร็กซ์กับรูปปั้นส่วน ที่สมบูรณ์แบบพร้อมโชว์ให้คนดูหลงใหลเคลิบ เคลิ้มไปกับกระแสได้ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของค์ ปรารถนาสักเท่าไรนักแต่ให้คนดูได้ดูที่สุดสุด ได้มายืนแถวหน้าของเอเชียเท่านั้น ความคิด และเรื่องเล็กๆที่เร็กซ์กับเพื่อนจะคิดจะเป็น ปุเปอร์สตาร์ของเขาแล้ว

แต่ความยาก ออกแบบและพยายามทำให้เขา ได้มีเวที เป็นเวทีที่ตอบคำถามการไม่พอต่อ อุปสรรคที่เข้ามาในชีวิต ให้ประสบความสำเร็จ ในชีวิตด้วยวัยเพียง 24 ปี ความโด่งดังของเขา ไม่ใช่เพียงอยู่ในประเทศเกาหลีใต้บ้านเกิด เท่านั้น เรนยังเป็นนักร้องเอเชียที่เป็คนคน เสรีได้ไกลถึงฝั่งอเมริกา นับเป็นก้าวที่ย่างนำ ข้ามของเอเชียอย่างยิ่ง

มาด้วยความรู้สึกเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขา กัน สักนิด กว่าจะเป็นนักร้องดังในวันนี้! เรน ชื่อที่ใช้ในการแสดง หรือเป็นที่ รู้จักในนามนักร้อง นักเต้นว่า เรน ที่มีความ สามารถโดดเด่นไม่ว่าจะเป็นบทเพลงนักร้อง ซึ่ง ได้รับรางวัลอัลบั้มแล้ว บทบาทแสดงนำจาก จีทีซีเรื่อง Full House ที่ออกอากาศในบ้าน เราชื่อป๊อปปี้ ยังคงเป็นเพลงที่ไปทั่วเอเชีย

เรนเกิดเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 1982 สูง 184 ซม. น้ำหนัก 74 กก. เลือดกรุ๊ป O ครอบครัวมี พ่อและน้องสาว 1 คน

คงไม่ต้องสงสัยกันมากนักสำหรับประวัติของ หนุ่มยอดคนนี้

เรนได้เขียนบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขา ในปี 2002 หลังจากที่ถูกอภัยโทษและถูก ปล่อยตัวในวัย 17 ปี เรนได้เขียนว่า เรน ได้พบกับพี่สาวในวัย 17 ปี และพี่สาวก็ได้แนะนำให้เรนได้พบกับพี่สาวในวัย 17 ปี และพี่สาวก็ได้แนะนำให้เรนได้พบกับพี่สาวในวัย 17 ปี

วัยเด็ก

เรนยังไม่อยากเชื่อเลยว่า ตอนนั้นเขาได้เป็นนัก ร้องแล้ว บางครั้งเมื่อมองย้อนดูภาพกลางจอ แผ่น CD ผลงานของตัวเอง ขณะที่เรากำลังจิด เตรียมการกับมันอยู่ ผมรู้สึกหัวใจพองโต มัน ช่างเป็นความรู้สึกจริงๆ ที่คนฟังและรู้สึกชื่นชอบ กับการที่เรนได้แสดงตัวเองหลังจากเซ็น และร้องเพลงของ Seotaeji and Boys and Deux ความฝันของเรนกลายเป็นจริง 'ผมได้ เป็นนักร้องแล้ว'

เมื่อตอนเด็กผมอาศัยอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย ของอีก เมืองหนึ่งจากไปเมื่อตอนที่เรนได้ และใน ตอนนั้นผมอยู่กับพ่อและน้องสาวซึ่งอ่อนกว่า ผม 3 ปี (ผมเกิดในปี 1982 ซึ่งจริงของเรน คือ ของ จี ฮุน)

ความที่เป็นคนไม่ช่างพูด วันหนึ่งพี่สาวได้ แตะสองสามประโยคเท่านั้น ผมเคยออกไปข้างนอก โดยไม่บอกใครๆ ตอนนั้นผมยังเด็ก เป็นเหตุ การณ์ที่ผมจำได้จริงๆ ผมออกจากบ้านไปเมื่อ ตอนประมาณ 4 ขวบ ลูกพี่ของผมมักจะมา ทำงานที่บ้าน แต่ในวันนั้นพวกเขาไม่พบผม พวกเขาโทรหาพี่สาวที่เสีย แต่ไม่มีใครรู้เรื่อง ของผม ทุกคนคิดว่าผมหายไป

วันหนึ่งญาติโทรมาบอกว่าพบผมที่ กังวาล โด สกนักรบประจำทางรถซึ่งอยู่ใกล้สถาน ที่ที่เรารู้ ผมคิดว่าผมคงจะหนีจากที่นี่ไป

พวกเขาเห็นผมและคิดว่าผมเสียสติหรืออะไร ในกังวาลโด และโทรเรียกครอบครัวของผม ผมไม่ได้ออก จำได้จริงๆ มีผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ ช่วยผมขึ้นรถ

เริ่มค้นพบตัวเอง

เรนเป็นคนที่จริงจัง เมื่อตอนเด็ก ยังไม่ ตอนนั้นยังคิดเป็นอย่างนั้น มันเป็นการยาก มากที่จะเริ่มต้นกับใคร แต่เมื่อครั้งหนึ่งผม พุดและทำได้ดีมากจนตัวเองรู้สึกประหลาดใจ

ผมเรียนไม่ถนัดเลย เมื่อตอนอยู่ในประถม ความไม่ถนัดของผมกับใคร เป็นธรรมดาผมก็ เลยไม่เล่นกีฬา ไม่มีความสนใจหรือสิ่งก่อกวน ในชั้นเรียนของผมเขา ถ้าจะมีใครสักคนเกี่ยวกับ กับตัวผมก็จะเป็นความสูง ผมมักจะยืนเป็น ที่ 3 ที่ 4 ของคนที่สูงที่สุดในชั้น

ผมมักจะนั่งเรียนเสมอเมื่ออยู่ในชั้นเรียน แต่เมื่ออยู่ในชั้นเรียนผมก็แสดงความสามารถ เป็นตัวแทนของชั้นเพื่อเข้าแข่งขันของแต่ละ โรงเรียน เมื่อตอนผมเรียนอยู่เกรด 6 ในชั้น ของเราไม่มีคนสมัครเข้าแข่งขัน ผมรู้สึก กระทบความว้าวุ่นใจของผมว่าผมจะเป็น ตัวแทนในการเข้าแข่งขัน แต่คำพูดของเพื่อน ในชั้นของเรา ที่เห็นด้วยไม่มากนัก ผมได้ยืน พวกเขาพากันวิจารณ์เกี่ยวกับตัวผม จากนั้น ผมก็คิดว่า ถ้าไม่พวกเขาถึงไม่แสดงแทนผมละ

ในที่สุดผมก็ได้กลับมาเป็นตัวแทนของชั้น เรียนด้วยความภาคภูมิใจ พวกเขาพากัน มอมเมาผม เมื่อตอนเริ่มขึ้น ผมบอกกับตัว เองจะใช้การเต้นเหมือนอย่างที่เราเห็นในทีวีหรือ ตามท้องถนน หัวผมอยู่ในขณะนั้นไม่คิดอะไร ทั้งสิ้น นอกจากสองสิ่งเท่านั้น เสียงปรบมือดัง กึกก้องเมื่อการแสดงจบลง ผมรู้สึกถึงความ สำเร็จเป็นครั้งแรกในชีวิต แล้วความคิดก็เกิด ขึ้นในใจตอนนั้น มันบอกผมว่า "ใช่เลย มันคือการเต้นนี่เอง"

ความเศร้าที่ร้ายด้วยตัวเองให้ตกต่ำ

ผมเข้าเรียนที่โรงเรียนเซนต์แมรี ในขณะนั้นผม กำลังจะอายุเจ็ดขวบ คนอื่นๆ แล้ว ผมเป็น นักเรียนที่เกเร ไม่สนใจอะไร นอกจากการเล่น ผมชอบโดดเรียนไปกับเพื่อน และไม่สนใจการเรียน ผมคิดว่าเราจะไม่เรียนและเล่นกีฬาของผมไป เหตุผลเดียวที่ ผมยอมพอกเราไปก็เพื่อ ต้องการที่จะเรียนรู้อะไรสักอย่างเท่านั้น

ครั้นเมื่อเรารู้สึกว่าเรากำลังจะไปโรงเรียน ผมก็ รู้สึกเศร้าใจมากผมคิดว่าผมจะเสียใจมากกับ มาหาวิทยาลัยอีก เพราะเราไม่มีสถานที่ที่จะ ฝึกซ้อม คนที่ผ่านเข้ามาแถวนี้ ต่างเห็นและพูด ถึงนักเรียนเกเรที่โดดเรียน ตอนนั้นผมก็บอก พ่อว่าผมไม่ไปโรงเรียน แต่จริงๆ แล้ว ผมไม่ สนใจการเรียน เพราะผมได้เงินไม่พอเวลา จะเรียน ทำให้การเรียนของผมไปเรื่อยๆ

ผลการสอบในเทอมแรกผมสอบได้ที่ 45

"จะไม่ทำเลย" คำสัญญาที่ให้กับพ่อ

ผมจะยังคงคบหากับพวกเขาเพื่อที่จะ เรียนรู้ในการเต้น แต่ผมก็ให้สัญญากับพ่อ ว่าผมจะไม่สูบบุหรี่หรือเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ที่ผมเห็นของเรามาหน้าและเข้าแข่งขันโดย ไม่หวังรางวัล ทั้งที่ ลอดด์ วิลด์, ซัมซิด และโซล ยังมีความสามารถของเราได้เป็นอย่างดี ผมจำ ไม่ได้ว่าปีไหน เทย์ อี น บง ตัวตลก ในการแข่ง ช่น MC ชื่อที่เรารู้จักคือ Challenger ผมเข้า แข่งขันที่นั่น 4 คน ผมเป็นอยู่ตรงกลาง เพราะตัว สูง เราไม่ได้ได้รับรางวัล รู้จัก เทย์ อี น บง ในภายหลังก็ผมเป็นนักร้องที่เก่งกาจแล้ว ว่ามีนักร้องเข้า แข่งขันด้วย

ผมเริ่มสนใจกีฬาจริงๆ เมื่อตอนผมเรียนอยู่ เกรด 2 ส่วนใหญ่พวกที่อยู่รอบรั้วก็จะดูดี มากๆ ผมฝึกกีฬากับโรงเรียนใกล้ๆ แต่ผมก็ รู้สึกว่าไม่สนใจมันเท่าไร 2 อย่างที่ได้ได้ ผมจึง เลือกที่จะเต้น ในที่สุดก็ตัดสินใจที่จะเรียนเต้น

ต้นมาถึง ผมเริ่มวิตกกังวลกับอนาคตของตัวเอง ที่นั่นๆ หากไม่ไปห้องสมุด มันแค่ผมคนเดียวที่หิ รเรียนทั้งวันในเวลาเดียวกัน

ผมตัดสินใจมาเรียนการแสดง ผมไม่สนใจ สาชาอื่น ผมต้องการเป็นนักแสดง ผมดู ละครและจำว่ามีชื่อเสียงด้วยตัวเอง

สอบเข้าโรงเรียนศิลปะอันยากได้ ด้วยความภาคภูมิใจ

หลังจากที่ไม่รู้จะเรียนเกี่ยวกับการแสดง ผม ไปที่ร้านหนังสือ ซื้อทุกอย่างเกี่ยวกับการแสดง และอ่านมันทั้งหมดก่อนจะสอบเข้าที่ โรงเรียนศิลปะอันยาก ผมต้องการแสดงความสามารถพิเศษในการเต้น ผมตัดสินใจเลือกเล่น ละระบำ เพื่อให้ส่วนต่างๆ ของร่างกายออกมา เล่า เรื่องราว คนอื่นๆ ไม่ค่อยเห็นด้วย เขาพูดกับ ว่าการแสดงไม่ใช่ตัวตนของผม แต่ผมก็ฝึกซ้อม อย่างหนักและสอบผ่านเข้าไปได้ด้วยความภาค ภูมิใจ

แต่เมื่อการแสดงกลายมาเป็นการเรียน มันไม่ น่าสนุกอีกต่อไป และมันก็ไม่เหมือนกันผมในช่วง ปีแรกที่เรียนใหม่ ผมต้องเรียนการแสดง และ หยุดพักการเต้น คนอื่นๆ ที่รู้จักผม ให้ผมได้ เป็นตัวแทนเข้าแข่งขันในการแสดงต่างๆ พวกเข าก็พากันเชียร์ผมไปด้วย

ทุกๆ เช้าตอนผมไปโรงเรียน พอไปถึงก็เจอเอร์ จะมียอดขวัญจากใครๆ ที่ผมก็ไม่ได้รู้ ของขวัญส่วน มากจะเป็น นม ขนมเค้ก ดอกไม้และจดหมาย ผมรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้สานต่อความรู้สึกดีๆ เหล่านั้น เพราะผมไม่มีเวลาเลย ผมเคยแต่ยอม เต้น ผมไม่เคยมีเวลาจะคิดเรื่องแฟน เป็นช่วงปี แรกในฐานะน้องใหม่ ซึ่งผมพยายามเรียนรู้ พัฒนาด้านของ เรียนให้จบในด้านการแสดง

แต่ในระหว่างนั้นก่อนจบผมเริ่มเกลียดการ แสดงในชั้นเรียนมาก ผมไม่สนใจเรียนและรู้สึก ว่ามันไม่น่าสนใจอีกต่อไปแล้ว ช่วงนั้นผมไป โรงเรียนสายป้อมยาม ผมจะไปเพียงร่วมประชุม ในวงเช้าเท่านั้น และผลการฝึกซ้อมในชั้น เรียน ช่วงนั้นผมเริ่มเห็นความสนใจในการฝึกเต้น และถูกตราหน้าว่าเป็นเด็กเลว

โดนครุฑ

ตอนนั้นผมอยากจะทำถึงครูของผม เมื่อตอน ที่ผมเรียนที่โรงเรียนศิลปะอันยาก ผม ทะเลาะกับครูเพราะเรื่องเต้น ผมทนทุกข์กับการ เต้นมากจนไม่เข้าร่วมประชุมที่มีการแสดง นักเรียนรุ่นที่เริ่มเกลียดผม พวกเขาพบผม หลังโรงเรียนและพูดว่าผม ผมไม่ได้อยากได้ล อกจากกลุ่ม จากนั้นผมจึงตัดสินใจที่จะไม่ม ด้ด้านการแสดงมากกว่าเต้น แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ผม เลิกมีความอยากรู้ได้เลย

วันหนึ่งอยู่ๆ ผมก็ถูกขึ้น แล้วก็วิ่งออกไป นอกห้องเรียน ในวินาทีที่ผมคิดว่าผมจะเข้ามา ด้านอย่างรุนแรง แล้วเขาก็ให้ผมเต้น เขา ไม่เชื่อนั้นเขาจะคิดคนอื่น ด้วย ให้ผมพูดจนเหนื่อย นิดคิดแล้วยังสู้จนวันสุดท้าย ผมก็พักอยู่ถึงใน ชั้นที่นั่นที่ยังรู้สึกดีกับผม ในตอนนั้นผมคิดจะ ตอบโต้ครูจริงๆ แต่ก็ไม่มีความไร้อิทธิมัน มันเป็น แล้วความคิดชั่ววูบเท่านั้น

ก่อนเราจะจบการศึกษา เมื่อครูได้เล่าถึง เหตุการณ์ในวันนั้น เขาบอกว่าเขาไม่เคยคิดว่า ผมจะเกลียดเขาจริงๆ เขาชอบใช้วิธีแบบเดียวกัน

90

(ฉบับ) สุดสัปดาห์

นักเขียนอื่นๆ ที่โรงเรียน มันเป็นชีวิตที่ล่องลอยให้มันเรียนรู้สึกผิด ส่วนมากมักจะพูดว่าเสียใจและก็ร้องไห้

แต่ก็จะมุ่งมั่นเอาหางจนเรียนจบได้ในที่สุด

โซลซาดาให้ได้พบกัน ปาร์ก จิน ยอง

เมื่อ 2000 มีเหตุการณ์สำคัญๆ 2 เรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิต ผมได้พบกับ ปาร์ก จิน ยอง และผลักดันให้ผมได้กลายเป็นคนรัก กับเธอผมได้เสียใจจากผมไป เรื่องแรกที่ผมจะเล่า คือว่าผมพบกับ ปาร์ก จิน ยอง ได้ยังไง ตอนนั้นผมมาเรียนที่อเมริกา มีเพื่อนสมัย มออยู่ด้วยกันพวกเขา ทำกันชั่ว ถึงงาน ทำความสะอาด และเดินไปด้วยกับยายเขานอน ใกล้ๆ มหาวิทยาลัยของอีก เป็นสถานที่ที่ผมอยู่ในช่วงนั้น

ครอบครัวของผมลำบาก พ่อของผมทำธุรกิจค้าขาย แต่ที่ซาดาน่าแล้วซาดาน่า วันหนึ่งเขาเขียนจดหมายถึงว่าบอกว่าจะเดินทางไปประเทศอเมริกา และเมื่อถึงตัวได้แล้วจะกลับมา ตอนนั้นผมเองผมก็อยากทำเรื่องมาจากอเมริกาแล้วผมก็อยากได้เจอกับครอบครัว ผมไม่เข้าใจว่าทำไมในต้องทำงานทั้งที่สุขภาพไม่ดี

ผมรู้สึกใจกว้างเพราะไม่เคยคิดถึงใครนอกจากตัวเอง ในเวลานั้นผมหมกมุ่นอยู่กับการศึกษาของผม กับเริ่มรู้สึกไม่พอใจกับครอบครัวของตัวเอง

วันหนึ่งผมตามเพื่อนไปทำงานกับพวกเด็กจัดที่ออฟฟิศของพ่อแห่งหนึ่ง อยู่ๆ ปาร์ก จิน ยอง ก็เดินเข้ามา พ่อผมเป็นออฟฟิศของ ปาร์ก จิน ยอง เขาเห็นผม แล้วก็ถามว่า "ทำอะไรได้บ้าง?" ผมตอบ "หืม" แล้วเขาก็บอกให้สวัสดีที่ออฟฟิศผมได้ "หืม" ปาร์ก จิน ยอง ไม่รู้ตัวอะไรที่จะฝึกให้ผมเป็นนักวิ่ง!" ผมมีความสุขมากในตอนนั้น

หลังจากสองสัปดาห์เขาไม่มาผมก็เลยได้กลับมา

ปาร์ก จิน ยอง ถ่ายทำภาพยนตร์มาหลายปีแล้ว

หลังจากที่พบแล้ว ปาร์ก จิน ยอง ก็บอกผมว่า "มาทำอัลบั้มกันเถอะ" เขาพอจะรู้ผมและสิ่งที่ผมสนใจ ผมมีความสุขจริงๆ ผมฝึกเต้นและร้องเพลงอย่างหนัก ขณะนั้นผมกำลังมีความสุขที่ได้เป็นนักวิ่งอย่างที่เขาฝึกเอาไว้ แล้วผมก็มีความสุขทุกทีโดยไม่รู้ตัว ตอนนั้นผมยังเด็กและก็อายุยังไม่เยอะ ผมไม่ได้ตระหนักถึงสภาพครอบครัวในเวลานั้น พ่อของเขามีกองทัพไม่ไปนี้ ไม่มีความรู้และผมว่าที่ตัวผมด้วย

ผมเริ่มคิดว่าผมอยากเป็นนักเขียนที่เขียนเรื่องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวในตอนนั้น ผมจึงเล่าให้ ปาร์ก จิน ยอง ฟังทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับผมที่คิดอยากได้ แล้วเขาก็พูดว่า "เพื่อความสำเร็จของเรื่อง ฉันจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เอง ไม่ต้องกังวล" ผมรู้สึกขอบคุณมาก แล้วผมเริ่มเข้ารับการศึกษา ตอนนั้นผมเป็นนักแสดงที่รับงานแรงทั้งที่ตัวอ่อนแอแล้ว แต่คนที่โรงพยาบาลบอกว่าการคิดขึ้นแล้ว ให้ผมกลับมาพักที่บ้าน ผมรู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรจุกจุกแสบที่หน้าอก เมื่อผมนึกถึงวันนั้น แม่ของผมอาการทรุดหนักมาก เราใกล้ล้มที่โรงพยาบาล

ปาร์ก จิน ยอง และการขายของเขามาเฝ้าดูอาการแม่ของผมนับ

แต่มันยังไม่ใช่คำตอบของตัวอง

งั้นผมคิดว่าผมเหลือแค่ผมเองผมก็ยังไม่ดี และในที่สุดก็จากผมไป ผมบอกกับแม่ก่อนเสียชีวิตว่า "ดูแลน้องสาวให้ดี" ผมสัญญากับแม่ด้วยหัวใจ ผมไม่อยากตัวอ่อนแก่ตลอดว่า "ผมจะหาให้ดีที่สุด" ผมยังคงเจ็บปวดทุกครั้งก็คิดถึงแม่ ผมอยากให้ได้เห็นว่าผมประสบความสำเร็จในชีวิต ผมจะหาให้ดีที่สุด ถ้าผมอยู่รอดอีกสักนิด...สภาพจิตใจผมแย่มาก ผมจะไม่ใส่ใจครอบครัวได้มันได้แก่ผมชีวิตที่ดี

ผมฝึกซ้อมอย่างหนักหลังจากที่แม่จากไป บริษัทของเราทำวิดีโอเพลง 12 นักเต้นเพลงโซล มีทักษะการเคลื่อนไหว 9 ขั้นตอน ผมฝึกจนเหนื่อย ปาร์ก จิน ยอง ฟังมาก เขาไม่ฟังแต่ก็พูดและสอนผม แต่เขาก็ไม่ยอมรับผมเลยสักครั้ง จนถึงวันนั้น เขาก็จะพูดว่า "อย่าไปฟังนั่น หรือ อย่ามีชื่อเสียง" ตั้งแต่วันนั้นที่แม่จาก เขาก็จะกดดันผม เขาชอบพูดว่า "จะเดินยังไงให้เป็นศิลปิน"

ตัวอง "มันไม่เวิร์ก" นั่นเป็นวิธีที่เขาสอนผม

เมื่อเราต้องหยุดสอนผม เพราะต้องเดินทางไปบันทึกเสียงที่อเมริกา ผมต้องต่อสู้กับความเหงา ผมอยู่คนเดียวในอเมริกาที่ทุกคนกลับบ้าน แล้วผมก็คิดว่าผมและผมก็ยังไม่เจอ

ผมรู้สึกโดดเดี่ยวแล้วใจจึงผม ใช้ชีวิตที่เหงาและเต็มไปด้วยความเศร้า

ต่อสู้กับความโดดเดี่ยว

ผมรู้สึกท้อแท้และอ่อนล้าที่ต้องอยู่คนเดียว ดังนั้น ผมจึงฝึกซ้อมอย่างหนักกับตัวเองที่ร้องเพลงคนเดียวและเต้นไปทั่วตามถนนตลอดเส้นทางไปสตูดิโอและทางกลับบ้าน คิดว่าตัวเองต่างให้เข้ากับเพลงที่ร้อง ไม่รู้ว่าจะไปไหนก็ได้ดีตอน รถมอเตอร์ไซด์วิ่งจิ้งจอก คล้ายกับคนบ้า ผมรู้สึกว่ามันไม่ไหว กว่าจะได้เป็นนักวิ่ง

หลังจากที่ ปาร์ก จิน ยอง ไปอเมริกาเป็นโปรดิวเซอร์ แต่ผมทนทุกข์กับความเหงาและต้องอยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยว จน ปาร์ก จิน ยอง กลับจากอเมริกาหลังจากงานโปรดิวเซอร์ของเขาเสร็จสมบูรณ์ ผมคิดว่าตัวเองจะได้ทำอัลบั้มออกมาสักที แต่ ปาร์ก จิน ยอง บอกกับผมว่า อัลบั้มของเขาจะต้องออกมาเพราะว่ามันเป็นช่วงเวลาเหมาะสม ดังนั้น อัลบั้มชุดแรกของผมต้องเลื่อนไปเดือนสิงหาคม ผมต้องคิดหาแต่ประกอบด้วย แม้ว่าจะไม่ใช่วิธีการที่ดีทั้งหมดในการร้องของผม แต่มันก็มาก

ผมทำงานเป็นแดนเซอร์ของ ปาร์ก จิน ยอง ตั้งจะเป็นประสบการณ์ที่ตลกมาก แต่การต้องไปทุกๆ ที่กับ ปาร์ก จิน ยอง ทุกๆ วัน เหมือนผมมีเพื่อนมากมาย ขณะที่ ปาร์ก จิน ยอง และผู้จัดการที่ดูแลได้หยุดพักผม ผมยังคงต้องฝึกโดยไม่ได้ออกพัก ผมต้องร้องเพลงโดยที่ไม่มีดี เมื่อไรก็ตามที่ ปาร์ก จิน ยอง ไม่มาผมของเขามองและร้องเพลงออกมาหลาย ครั้ง เป็นพันๆ ครั้งในวันหนึ่ง ผมถูกตีหัวเพราะร้องผิดโน้ตซ้ำๆ

ตีหัวเสียงดังเหมือนไม้เรียวแฉะไร แต่การตีที่เจ็บแสบกว่าบ่อยๆ มันทำให้เจ็บไม่บ่อยทีเดียว

อัลบั้มของผมต้องล่าช้าออกไปอีก

อันที่จริงแล้ว ปาร์ก จิน ยอง ผมคิดและร้องเพลงคนเดียวเป็นพันๆ ครั้งเรื่องอัลบั้มเพลงของตัวเอง ในยุคนี้ถ้าจะหลับและพักผ่อน แต่ผมก็ยังร้องเพลงในหัว เมื่อ ปาร์ก จิน ยอง ไปมาเมื่อไหร่ ผมฝึกฝนตัวเองให้ถึงเดือนสิงหาคม เพื่ออัลบั้มของผมจะได้ออก พอเดือนสิงหาคมมาถึง แผนงานของผมก็ถูกเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง มันเป็นการออกอัลบั้มของ ปาร์ก จิน ยอง อีกครั้ง เนื่องจากเขาเป็นผู้จัดการบริษัท อัลบั้มของผมถูกเลื่อนไป พฤศจิกายนอีกครั้ง ผมเริ่มจะท้อแท้กับเหตุการณ์ต่อเนื่องมาเรื่อยๆ

หลังจากออกอัลบั้มเสร็จ ปาร์ก จิน ยอง ก็ไปอเมริกาอีกครั้ง ผมยังคงร้องเพลง ไม่มีอะไรนอกจากต้องรอไปก่อน ผมรู้สึกเลือนลางอย่างกว้าง ถ้าไม่ได้เจออัลบั้มของตัวเองหลังจากที่เตรียมตัวมาอย่างหนักถึง 2 ปี ผมมีประสบการณ์ในการแต่งเพลงมากกว่านี้

พอ ปาร์ก จิน ยอง กลับมาเกาหลี ช่วงเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน เขาบอกว่า ถึงเวลาออกอัลบั้มของผมได้แล้ว เราบันทึกเสียงประมาณหนึ่งเดือนกว่า การบันทึกเสียงใช้เวลาไม่นาน เพราะเพลง

ทั้งหมดทำเสร็จแล้ว ที่ทำให้ผมรู้สึกได้ว่ามันคือครั้งแรก 28 เมษายน ผมอยากแสดงออกทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมฝึกมาจนกระทั่งร้องเพลงและเต้น แต่มันก็ยังไม่ใช่ที่ที่ควร แม้ว่าไม่ค่อยถูกแบบแผนนักก็ตาม แต่ผมก็ไม่ใช่ตัวตลกอย่างปล่อยให้ร่างกายเคลื่อนไหวอย่างอิสระ ผมเฝ้าบอกตัวเองว่าผมจะต้องจบ ถ้าผมไม่ทำในช่วงเวลานี้ให้ดีที่สุด พวกเขาจะดูผมต่ำลงไปเลย

และผมก็ประสบความสำเร็จด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ผมอยากเป็นแฟนคลับโซลนอร์ที่เก่ง

ความคิดต่างๆ ที่ทำให้ผมรู้สึกได้ว่ามันคือครั้งแรกเป็นครั้งแรก ร้อง "ทำไมคุณไม่ร้องเพลงตลอดไปล่ะ?" หลังจากฝึกเพลงอย่างหนัก ผมมั่นใจว่าผมสามารถเป็นนักร้องอาชีพได้ แต่ผมก็ยังไม่มีประสบการณ์มากพอสำหรับนักร้องหน้าใหม่ ผมเคยลิ้นรับเวทีบ้าง แต่ก็ไปบ่อย ผมมาฝึกจากวงเมื่อตอนได้ไปร้องเพลงที่ MBC TV ช่วงปลายเดือนมิถุนายน ผู้คนต่างชื่นชมผมว่านอกจากจะเต้นได้ดีแล้วยังร้องเพลงได้ดีอีกด้วย พวกเขาประหลาดใจที่คนอื่นๆ ต่างพากันปรบมือหลังจากที่ผมร้องเพลงจบเป็นความทรงจำที่ดีที่สุดในงานถึงทุกวันนี้ มันเป็นความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของผมในการเป็นนักร้องอาชีพ

สามเดือนตั้งแต่ผมออกอัลบั้มผมได้รับความสำเร็จจากกลางพื้นที่ที่ให้กำลังใจ ผมยังคงทำงานหนักต่อไปเรื่อยๆ เร็วๆ นี้ ผมจะมีผลงานแสดงใหม่ๆ กับบริษัทที่กำกับ ผมจะได้เล่นละครซีรีส์คอมและผมคิดว่าการเล่นมันน่าสนใจมาก ผมต้องการแสดงความสามารถในทุกๆ ด้าน เมื่อร้องเพลง เต้น และแสดงได้ดีแล้ว หลังจากนั้น ผมอยากจะเป็นศิลปินที่สมบูรณ์แบบ

ความฝันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผมในตอนนั้น คือการประสบความสำเร็จในการเป็นนักร้องใน 10 ปี และหลังจากนั้น ผมจะเริ่มศึกษาด้านการออกแบบ 20 ปีหลังจากนั้น ผมอยากได้รับการยอมรับในฐานะศิลปินด้วย ผมชอบขอบคุณทุกๆ คนที่อ่านเรื่องราวนี้ครับ เรนกว่าไว้ว่า "ถ้าไม่มีพายุฝน ไม้ดอก และไม้ดอกไม้ประดับจะไม่ประสบความสำเร็จ" ไม่ว่าหนทางนั้นจะสิ้นสุดลงอย่างไร ถึงวันนี้ เรน ของ จี อุน สายฝนเลือดกาฬินกันนี้ ยังคงขัดตาในวงการธุรกิจบันเทิงให้ขับเคลื่อนต่อไป ●